

Ms 4825/62 [Batsányi János]: Levél Szent-
Jóbi Szabó Lászlóhoz. (Hazafiui
búsongás). Próbanyomatok,
korrekturával és kéziratos
jegyzetekkel.

1 db. 20 fol. + bor

M. TUD. AKADEMIA
KÉZIRATTÁRI NÖVEDEKNAPLO
1967. EV 145 SZ

MS 4825/62

[Balsányi János:] Levél

Szent-Jóbi Szabó Lászlóhoz
(Hafafüvi házasság)

Próbajomatos, juttatási-
val és képeztetés
jegyzeivel
20 f.

sz. sz. 145/1967

a

ad 21.

L E V É L,

SZENT-JÓBI SZABÓ LÁSZLÓHOZ.

(Hazafiúi aggodás.)

Oh te, kinek jeles elméjét örvendő tsudáltam,
Még mikoron csak távúlról hallom vala Múzsád'
Szívreható dalaít; te! kiben végtére, veszélyes
Pályafutásom alatt, elszántt hű társra, 's barátság'
Tisztiben a' legjobb, legigazb emberre találtam:
Mint vagy, drága Latzim! sőt inkább élsz-e? 's ha mégélsz,
Hol vagy most? Száz gond' és baj' terhének alatta,
Íme! barátodnak bús szíve sohajtoz utánad.
Hasztalanul várván leveled' 's óhajtvá reménylett
Kellemes énekidet, máran magam útnak eresztém
Verseimet; bár azt se' tudom, melly tájra botsásam.
Nemde, mióta Moháts' szomorú környékire mentél,
Hallgatsz, 's elnémult veled egygyütt nemzeti Múzsád?
Élsz-e tehát, 's hol vagy? mellyik megye' pusztá vidékinn
Bújdósol? és mikor érsz lakozásod' előbbi helyére?
Ott vagy-e még amaz árva mezőnn, hol hajdani fényünk
Olly bús éjbe merüle? hol a' vad viszzavonásnak
Lelke ditsősségünk' örökös fátyolba boríttá?
Ott, amaz árva mezőnn! hol minden fünek alatta
Egy-egy régi Magyarra találsz!.. Könyvekben elázva
Jársz, tudom, ott; 's népünk' vesztét panaszolva kesergvén,
A' Duna' szöke vizébe szakad fájdalmaid' árja.

Ms 4825/62

Hajh, iszonyú térség! gyászos temetője hazámnak!
Jártam hantyaiddon; láttam sírhalmaik' én-is
Ösünknek, kik hajdan az ellenségre kikelvén
Honnyunkért, 's ott halva vitéz vérekkel adózván,
Intenek ime! 's Világ' füle' hallattára kiáltják:
„Néze' térre; 's tanulj már egyességre, Magyar Nép!”
Am de mit emlegetem bal Sorsunk' durva tsapását?
'S még ma sem enyhülő sebeink' mit szaggatom újra?
Gyász' jelhangja, Mohács' szomorú neve! rettenetes név!
Ah! ne gyötörjed az én füleim; lágyítsad Azoknak
Mostoha szíveiket, kik honnyok' semmi keservénn
Nem könyörülhetvén, bajait mindenha tetézik,
'S régi tulajdonaink', erkölcsink', ősi szokásink',
Nyelvünk', törvényink' bizonyos vesztének örülnek!
És te, Barátom! eredgy, vedd tolladat: ird-le, mit érez
Ott, epedő szíved! 's egyzersmind ird-le, mi volt rég
E' nemzet, míg a' haza' köz hasznára tekintvén
Bölcs fejedelmeinek vígan hódolva virágozott;
Viszszálkodva mivé lett ott elvégre, tulajdon
Vélke miatt! 's mi lehetne talán még egykor, ezernyi
Kárunkonn okosodva ha már egyezni tanulnánk,
És, az ifrigy szeretetlenség' otromba dagályát
(Annyi veszély' fertelmes okát!) utálva kerülvén,
A' nagy Egésznek igaz díszét mindnyájan akarnók,
'S hajdani szép hírünk' új érdemnek által emelnők! —
Vagy ha talán már visszajövéél Budavára' királyi
Fénnyel tündöklő híres palotájiba, 's ottan
Töltöd ezen vígságos időt, oh drága hazámnak
Érzékeny fíja, kellemes éneklője! figyelmezz
Egy kisség szavaimra; felelly kérdésre meghitt
'Társadnak, kit bú, bánat, 's mély gondok epesztnek.
Terhes fellegetek látok fenyegetve borongni
Újra, 's leszállani kész komor éjt terjedni Világunk'
Nyúgoti részének felzendültt meszéze határin.
Hasztalanul tsalogatta reményünk' tsillaga, tündér
Boldogság' képével, alélt szívéket; örökre
Eltűnik ah! 's nem fog soha felvirradni talántán.
Mit véllünk? e' kétes idők' veszedelmit előre

M. ACADEMIA
KÖNYVTÁRA

L E V É L,

SZENT-JÓBI SZABÓ LÁSZLÓHOZ.

(Hazaifüi aggodás.)

Collection Oscar Ungvár Proménade

Oh te, kinek jeles elméjét örvendő tsudáltam,
Még mikoron tsak távúlról hallom vala Múzsád'
Szívreható dalait; te! kiben végtére, veszélyes
Pályafutásom alatt, elszántt hű társra, 's barátság'
Tisztiben a' legjobb, legigazb emberre találtam:
Mint vagy, drága Latzim? sőt inkább élsz-e? 's ha mégélsz,
Hol vagy most? Száz gond' és baj' terhének alatta,
Íme! barátodnak bús szíve sohajtoz utánnad.
Hasztalanul várván leveled' 's óhajtvá reménylett
Kellemes énekidet, máran magam útnak eresztém
Verseimet; bár azt se' tudom, melly tájra botsásam.
Nemde, miolta Moháts' szomorú környékire mentél,
Hallgatsz, 's elnémúlt veled egygyütt nemzeti Muzsád?
Élsz-e tehát, 's hol vagy? mellyik megye' pusztá vidékinn
Bújdosol? és mikor érsz lakozásod' előbbi helyére?
Ott vagy-emég amaz árva mezőnn, hol hajdani fényünk
Olly bús éjbe merüle? hol a' vad visszavonásnak
Lelke ditsősségünk' örökös fátyolba boríttá?
Ott, amaz árva mezőnn! hol minden fűnek alatta

M. ACADEMIA
KÖNYVTÁRA

L E V É L,

SZENT-JÓBI SZABÓ LÁSZLÓHOZ.

(Hazafiúi aggodás.)

Mediam Otav Parisi Barmontal

Oh te, kinek jeles elméjét örvendő tudáltam,
Még mikoron tsak távúlról hallom' vala Múzsád'
Szívreható dalait; te! kiben végtére, veszélyes
Pályafutásom alatt, elszántt hű társra, 's barátság'
Tisztiben a' legjobb, legigazb emberre találtam:
Mint vagy drága Latzim? sőt inkább élsz-e? 's há mégélsz
Hol vagy most? Száz gond' és baj' terhének alatta,
Íme! barátodnak bús szíve sohajtoz utánad.
Hasztalanúl várván leveled' 's óhajtva reménylett
Kellemes énekidet, máran magam útnak ereszttem
Verseimet; bár azt se tudom, melly tájra botsásam.
Nemde, miolta Moháts' szomorú környékire mentél,
Hallgatsz, 's elnémult veled együtt nemzeti Múzsád?
Élsz-e tehát, 's hol vagy? mellyik megye' püsztá vidékinn
Bújdosol? és mikor érsz lakozásod' előbbi helyére?
Ott vagy e még amaz árva mezönn, hol hajdani fényünk
Olly bús éjbe merüle? hol a' vad visszavonásnak
Lelke ditsösségünk' örökös fátyolba boríttá?
Ott, amaz árva mezönn; hol minden fűnek alatta

M. ACADEMIA
KÖNYVTÁRA

Median Ocean, vagy Merion Anglus Sarmónal.

L E V É L,

SZENT-JÓBI SZABÓ LÁSZLÓHOZ.

(Hazafiúi aggodás.)

Oh te, kinek jeles elméjét örvendő tsudáltam,
Még mikoron tsak távúlról hallom' vala Múzsád'
Szívreható dalait; te! kiben végtére, veszélyes
Pályafutásom alatt, elszántt hű társra, 's barátság'
Tisztiben a' legjobb, legigazb emberre találtam:
Mint vagy drága Latzim? sőt inkább élsz-e? 's hamégélsz
Hol vagy most? Száz gond' és baj' terhének alatta,
Íme! barátodnak bús szíve sohajtoz utánnad.
Hasztalanúl várván leveled' 's óhajtvá reménylett
Kellemes énekidet, máran magam útnak eresztém
Verseimet; bár azt se tudom, melly tájra botsásam.
Nemde, miolta Moháts' szomorú környékire mentél,
Hallgatsz, 's elnémúlt veled együtt nemzeti Múzsád?
Élsz-e tehát, 's hol vagy? mellyik megye' püsztá vidékinn
Bújdosol? és mikor érsz lakozásod' előbbi helyére?
Ott vagy e még amaz árva mezőnn, hol hajdani fényünk
Olly bús éjbe merüle? hol a' vad visszavonásnak
Lelke ditsősségünk' örökös fátyolba boríttá?
Ott, amaz árva mezőnn; hol minden fűnek alatta

M. ACADEMIA
KÖNYVTÁRA

L E V É L,

SZENT-JÓBI SZABÓ LÁSZLÓHOZ.

(Hazafiúi aggodás.)

Oh te, kinek jeles elméjét örvendő tsudáltam,
Még mikoron tsak távúlról hallom' vala Múzsád'
Szívreható dalait; te! kiben végtére, veszélyes
Pályafutásom alatt, elszántt hű társra, 's barátság'
Tisztiben a' legjobb, legigazb emberre találtam:
Mint vagy, drága Latzim? sőt inkább élsz-e? 's ha mégélsz,
Hol vagy most? Száz gond' és baj' terhének alatta,
Íme! barátodnak bús szíve sohajtoz utánnad.
Hasztalanúl várván leveled' 's óhajtvá reménylett
Kellemes énekidet, máran magam útnak eresztém
Verseimet; bár azt se tudom, melly tájra botsásam.
Nemde, miolta Moháts' szomorú környékire mentél,
Hallgatsz, 's elnémúlt veled együtt nemzeti Múzsád?
Élsz-e tehát, 's hol vagy? mellyik megye' püsztá vidékinn
Bújdosol? és mikor érsz lakozásod' előbbi helyére?
Ott vagy-e még amaz árva mezőnn, hol hajdani fényünk
Olly bús éjbe merüle? hol a' vad visszavonásnak
Lelke ditsősségünk' örökös fátyolba boríttá?
Ott, amaz árva mezőnn! hol minden fűnek alatta
Eggy-eggy régi Magyarra találsz!... Könyvekben elázva
Jársz, tudom, ott; 's népünk' veztét panaszolva kesergvén,
A' Duna' szöke vizébe szakad fájdalmaid' árja.

Nagy Ocean, vagy Merion Anglus Sarmónal.

#/
#/
s/gyjs
UT
21

16
 Ház
 győz
 Ház
 Hajh, iszonyú térség! gyászos temetője hazámnak!
 Jártam hantaidonn; láttam sírhalmait' én-is
 Ősünknek, kik hajdan az ellenségre kikelvén
 Honnyunkért, 's ott halva vitéz vérekkel adóztván,
 Intenek ime! 's Világ' füle' hallattára kiáltják:
 „Néze' térre; 's tanulj már egyességre, Magyar Nép!
 Ám de mit emlegetem bal Sorsunk' durva tsapását?
 'S még ma sem enyhülő sebeink' mit szaggatom újra?
 Gyász' jelhangja, Mohács' szomorú neve! rettenetes név!
 Ah! ne gyötörjed az én füleim; lágyítsad Azoknak
 Mostoha szíveiket, kik honnyok' semmi keservén
 Nem könyörülhetvén, bajait mindenha tetézik,
 'S régi tulajdonaink', erkölcsink', ősi szokásink',
 Nyelvünk', törvényink' bizonyos vesztének örülnek!
 És te, Barátom! eredgy, vedd tolladat: ird-le, mit érez
 Ott, epedő szíved! 's egyszerűsmind ird-le, mi volt rég
 E' nemzet, míg a' haza' köz hasznára tekintvén
 Bölts fejedelmeinek vígan hódolva virágzott;
 Visszálkodva mivé lett ott elvégre, tulajdon
 Vélke miatt! 's mi lehetne talán még egykor, ezernyi
 Kárunkon okosodva ha már egyezni tanulnánk,
 És, az írgy szeretetlenség' otromba dagályát
 (Annyi veszély' fertelmes okát!) útálva kerülvén,
 A' nagy Egésznek igaz díszét mindnyájan akarnók,
 'S hajdani szép hirünk' új érdemek által emelnők! —
 Vagy ha talán már visszajövéél Budavára' királyi
 Fénnyel tündöklő híres palotájiba, 's ottan
 Töltöd ezen vígságos időt, oh drága hazámnak
 Érzékeny fíja, kellemes éneklője! figyelmezz
 Egy kisség szavaimra; felelly kérdésre meghitt
 Társadnak, kit bú, bánat, 's mély gondok epeztnek.
 Terhes fellegetek látok fenyegetve borongni
 Újra, 's leszállani kész komor éjt terjedni Világunk'
 Nyúgoti részének felzendültt messze határin.
 Hazztalanul tsalogatta reményünk' tsillaga, tündér
 Boldogság' képével, alélt szívéinket; örökre
 Eltűnik ah! 's nem fog soha felvirradni talántán.
 Mit véllünk? e' kétes idők' veszedelmit előre

Medve
 Ház
 győz
 Ház

M. ACADEMIA
 KÖNYVTÁRA

L E V É L,
SZENT-JÓBI SZABÓ LÁSZLÓHOZ.

(Hazaifüi aggodás.)

Oh te, kinek jeles elméjét örvendő tsudáltam,
Még mikoron tsak távúlról hallom vala Múzsád'
Szívreható dalait; te! kiben végtére, veszélyes
Pályafutásom alatt, elszántt hű társra, 's ba-
rátság'

Tisztiben a' legjobb, legigazb embrre találtam:
Mint vagy, drága Latzim? sőt inkább élsz-e? 's
ha mégélsz,

Hol vagy most? Száz gond' és baj' terhének
alatta,

Íme! barátodnak bús szíve sohajtoz utánnad.
Hasztalanul várván leveled' 's óhajtvá re-
ménylett

Kellemes énekidet, máran magam útnak eresztém
Verseimet; bár azt se tudom, melly tájra botsásam.
Nemde, mióta Moháts' szomorú környékire mentél,
Hallgatsz, 's elnémult veled együtt nemzeti Múzsád!

Péter Anglus.

M. ACADEMIA
KÖNYVTÁRA

His Ocsa Anglans Remondal.

L E V É L,
SZENT-JÓBI SZABÓ LÁSZLÓHOZ.

(Hazaírói aggodás.)

His Ocsa Anglans Remondal.

Oh te, kinek jeles elméjét örvendő tudáltam;
Még mikoron tsak távúlról hallom vala Múzsád'
Szívreható dalait; te! kiben végtére, veszélyes
Pályafutásom alatt, elszántt hű társra, 's ha-
rátság'

Tisztiben a' legjobb, legigazb embrre találtam:
Mint vagy, drága Latzim? sőt inkább élsz-e? 's
ha mégélsz,

Hol vagy most? Száz gond' és baj' terhének
alatta,

Íme! barátodnak bús szíve sohajtoz utánnad.
Hasztalanúl várván leveled' 's óhajtva re-
ménylett

His Ocsa Anglans Remondal.

Kellemes énekidet, máran magam útnak eresztém
Verseimet; bár azt se tudom, melly tájra botsásam.
Nemde, mióta Moháts' szomorú környékire mentél,
Hallgatsz, 's elnémult veled együtt nemzeti Múzsád?

M. ACADEMIA
KÖNYVTÁRA

L E V É L,
SZENT-JÓBI SZABÓ LÁSZLÓHOZ.

(Hazaifüi aggodás.)

Oh te, kinek jeles elméjét örvendő tudáltam,
Még mikoron tsak távúlról hallom vala Múzsád'
Szívreható dalait; te! kiben végtére, veszélyes
Pályafutásom alatt, elszántt hű társra, 's ba-
rátság'

Tisztiben a' legjobb, legigazb emberre találtam:
Mint vagy drága Latzim? sőt inkább élsz-e? 's
ha mégélsz

Hol vagy most? Száz gond' és baj' terhének
alatta,

Íme! barátodnak bús szíve sohajtoz utánnad.
Hasztalanúl várván leveled' 's óhajtvá remény-
lett

Kellemes énekidet, márán magam útnak ereszttem
Verseimet; bár azt tudom, melly tájra botsásam.
Nemde, miolta Moháts' szomorú környékire mentél,
Hallgatsz, 's elnémult veled együtt nemzeti Múzsád?

M. ACADEMIA
KÖNYVTÁRA

L E V É L,

SZENT-JÓBI SZABÓ LÁSZLÓHOZ.

(Hazaifüi aggodás.)

Oh te, kinek jeles elméjét örvendő tudáltam,
Még mikoron tsak távúlról hallom vala Múzsád'
Szívreható dalait; te! kiben végtére, veszélyes
Pályafutásom alatt, elszántt hű társra, 's barátság'
Tisztiben a' legjobb, legigazb emberre találtam:
Mint vagy, drága Latzim? sőt inkább élsz-e? 's ha
mégélsz,

Hol vagy most? Száz gond' és baj' terhének alatta,
Íme! barátodnak bús szíve sohajtoz utánnad.
Hasztalanúl várván leveled' 's óhajtvá reménylett
Kellemes énekidet, márán magam útnak ereszttem
Verseimet; bár azt se' tudom, melly tájra botsásam.
Nemde, miolta Moháts' szomorú környékire mentél,
Hallgatsz, 's elnémult veled együtt nemzeti
Múzsád?

Hajh, iszonyú térség! gyászos temetője hazámnak!
Jártam hantaidonn; láttam sírhalmaik' én-is
Ösinknek, kik hajdan az ellenségre kikelvén
Honnyunkért, 's ott halva vitéz vérekkel adózván,
Intenek ime! 's Világ' füle' hallattára kiáltják:
„Néz e' térre; 's tanúlly már eggyességre, Magyar
Nép!”

Am de mit emlegetem bal Sorsunk' durva tsapását?
'S még ma sem enyhülő sebeink' mit szaggatom
újra?

Gyász' jelhangja, Mohács' szomorú neve! rette-
netes név!

Ah! ne gyötörjed az én füleim'; lágyítsad Azoknak
Mostoha szívüket, kik honnyok' semmi keservén
Nem könyörülhetvén, bajait mindenha tetézik,
'S régi tulajdonaink', erkölcsink', ősi szokásink',
Nyelvünk', törvényink' bizonyos vesztének örülnek!
Es te, Barátom! eredgy, vedd tolladat: ird-le,
mit érez

Ott, epedő szíved! 's egyszersmind ird-le, mi
volt rég

E' nemzet, míg a' haza' köz hasznára tekintvén
Böls. fejedelmeinek vígan hódolva virágzott;
Viszszálkodva mivé lett ott elvégre, tulajdon
Vétke miatt! 's mi lehetne talán még egykor,
ezernyi

Kárunkonn okosodva ha már eggyezni tanúlnánk,
És, az irrígy szeretetlenség' otromba dagályát
(Annyi veszély' fertelmes okát!) útálva kerülvén,

M. ACADEMIA
KÖNYVTÁRA

L E V É L,
SZENT-JÓBI SZABÓ LÁSZLÓHOZ.

(Hazaifüi aggodás.)

Oh te, kinek jeles elméjét örvendő tsudáltam,
Még mikoron tsak távúlról hallom vala Múzsád'
Szívreható dalait; te! kiben végtére, veszélyes
Pállyafutásom alatt, elszántt hű társra, 's ba-
rátság'

Tisztiben a' legjobb, legigazb emberre találtam:
Mint vagy drága Latzim? sőt inkább élsz-e? 's
ha mégélsz

Hol vagy most? Száz gond' és baj' terhének
alatta,

Íme! barátodnak bús szíve sohajtoz utánnad.
Hasztalanúl várván leveled' 's óhajtvá remény-
lett

Kellemes énekidet, márán magam útnak eresztém
Verseimet; bár azt tudom, melly tájra botsásam.

Nemde, mióta Moháts' szomorú környékire mentél,
Hallgatsz, 's elnémult veled együtt nemzeti Múzsád?

Élsz-e tehát, 's hol vagy? mellyik megye' pusz-
ta vidékinn

Bújdosol? és mikor érsz lakozásod' előbbi he-
lyére?

Ott vagy-e még amaz árva mezőnn, hol hajda-
ni fényünk

Olly bús éjbe merüle? hol a' vad visszavonásnak
Lelke ditsőségünk' örökös fátyolba boríttá?
Ott, amaz árva mezőnn; hol minden fűnek alatta
Eggy-eggy régi Magyarra találsz!... Könyvek-
ben elázva

Jársz, tudom, ott; 's népünk' vesztét panaszolva
kesergvén,

A' Duna' szöke vizébe szakad fájdalmaid' árja.
Hajh, izonyú térség! gyászos temetője hazámnak!
Jártam hantyaiddon; láttam sírhalmait' én-is
Ösünknek, kik hajdan az ellenségre kikelvén
Honnyunkért, 's ott halva vitéz vérekkel adóz-
ván,

Intenek íme! 's Világ' füle' hallattára kiáltják:
„Néz e' térre; 's tanully már eggyességre, Ma-
gyar Nép!”

Ám de mit emlegetem bal Sorsunk' durva tsa-
pásit?

Hajh, szorongó szívem! gyászos könnyökben
Látom búsodólkodni: látom, mint a
Gyászok, kék hajdan az éjszakai kékben
Hosszúvá várt, és ott halva tűz rézként égve
Jutnak most a világ, fűtő, hallgatón kiáltók:
Nem, a tűz: a tűz, a tűz, a tűz, a tűz, a tűz.

LEVÉL,

SZENT-JÓBI SZABÓ LÁSZLÓHOZ.

(Hazaifüi aggodás.)

Oh te, kinek jeles elméjét örvendve tsudáltam,
Még mikoron tsak távúlról hallom vala Múzsád
Szívreható dalait; te! kiben végtére, veszélyes
Pállyafutásom alatt, elszántt hű társra, 's barátság
Tisztiben a' legjobb, legigazb emberre találtam:
Mint vagy, drága Latzim? sőt inkább élsz-e? 's. ha
mégélsz,

Hol vagy most? Száz gond' és baj' terhének alatta,
Íme! barátodnak bús szíve sohajtóz utánad.
Hasztalanúl várván leveled' 's óhajtvá reménylett
Kellemes énekidet, máran magam útnak eresztém
Verseimet; bár azt se' tudom, melly tájra botsásam.
Nemde, miolta Moháts' szomorú környékire mentél,
Hallgatsz, 's elnémult veled együtt nemzeti
Múzsád?

Hajh, iszonyú térség! gyászos temetője hazámnak!
Jártam hantaidonn; láttam sírhalmaik' én-is
Ősinek, kik hajdan az ellenségre kikelvén
Honnyunkért, 's ott halva vitéz vérekkel adózván,
Intenek ime! 's Világ' füle' hallattára kiáltják:
„Néz e' térre; 's tanully már egygyességre, Magyar
Nép!”

Am de mit emlegetem bal Sorsunk' durva tsapását?
'S még ma sem enyhülő sebeink' mit szaggatom
újra?

Gyász' jelhangja, Moháts' szomorú neve! rettenetes név!

Ah! ne gyötörjed az én füleim; lágyítsad Azoknak
Mostoha szíveiket, kik honnyok' semmi keservénn
Nem könyörülhetvén, hajait mindenha tetézik,
'S régi tulajdonaink', erkölcsink', ősi szokásink',
Nyelvünk', törvényink' bizonyos vesztének örülnek!
És te, Barátom! eredgy, vedd tolladat: írd-le,
Ott, epedő szíved! 's egyszersmind írd-le, mi
volt rég

Ezenemzet, míg a' haza' köz hasznára tekintvén
Bölts. fejedelmeinek vígan hódolva virágzott;
Viszszállkodva mivé lett ott elvégre, tulajdon
Vétke miatt! 's mi lehetne talán még egykor,
Kárunkon okosodva ha már egyyezni tanulnánk,
És, az ürügy 'szeretetlenség' otrómba dagályát
(Annyi veszély' fertelmes okát!) utálva kerülvén,

Élsz-e tehát, 's hol vagy? mellyik megye' pusz-
ta vidékinn

Bújdosol? és mikor érsz lakozásod' előbbi he-
lyére?

Ott vagy e még amaz árva mezőnn, hol hajda-
ni fényünk

Olly bús éjbe merüle? hol a' vad viasszavonásnak
Lelke ditsőségünk' örökös fátyolba borittá?
Ott, amaz árva mezőnn; hol minden fünek alatta
Eggy-eggy régi Magyarra talál!... Könyvek-
ben elázva

Jársz, tudom, ott; 's népünk' vesztét panaszolva
kesergvén,

A' Duna' szöke vizébe szakad fájdalmaid' árja.
Hajh, iszonyú térség! gyászos temetője hazámnak!
Jártam hantaidonn; láttam sírhalmaik' én-is
Ősinek, kik hajdan az ellenségre kikelvén
Honnyunkért, 's ott halva vitéz vérekkel adóz-
ván,

Intenek ime! 's Világ' füle' hallattára kiáltják:
„Néz e' térre; 's tanully már egygyességre, Ma-
gyar Nép!”

Am de mit emlegetem bal Sorsunk' durva tsa-
pását?

Élsz-e tehát, 's hol vagy? mellyik megye' pusztá
vidékinn

Bújdosol? és mikor érsz lakozásod' előbbi he-
lyére?

Ott vagy-e még amaz árva mezőnn, hol hajda-
ni fényünk

Olly bús éjbe merüle? hol a' vad viszszavo-
násnak

Lelke ditsőségünk' örökös fátyolba borította?
Ott, amaz árva mezőnn! hol minden fűnek alatta
Eggy-eggy régi Magyarra találsz!.. Könyvek-
ben elázva

Jársz, tudom, ott; 's népünk' vesztét panaszolva
kesergvén,

A' Duna' szöke vizébe szakad fájdalmaid' árja.
Hajh, iszonyú térség! gyászos temetője ha-
zámnak!

Jártam hantyaiddon; láttam sírhalmaik' én-is
Ősünknek, kik hajdon az ellenségre kikelvén
Honnyunkért, 's ott hallva vitéz vérekkkel ad-
ózván,

Intenek ime! 's Világ' füle hallattára kiáltják:
„Néz e' térre; 's tanúlly már eggyességre, Ma-
gyar Nép!“

Élsz-e tehát, 's hol vagy? mellyik megye' pusztá
vidékinn

Bújdosol? és mikor érsz lakozásod' előbbi he-
lyére?

Ott vagy-e még amaz árva mezőnn, hol hajda-
ni fényünk

Olly bús éjbe merüle? hol a' vad viszsza-
vónak

Lelke ditsőségünk' örökös fátyolba boríttá?
Ott, amaz árva mezőnn! hol minden fűnek alatta
Eggy-eggy régi Magyarra találsz!.. Könyvek-
ben elázva

Jársz, tudom, ott; 's népünk' vesztét panaszolva
kesergvén,

A' Duna' szöke vizébe szakad fájdalomaid' árja.
Hajh, iszonyú térség! gyászos temetője ha-
záznak!

Jártam hantyaiddon; láttam sírhalmaik' én-is
Ősünknek, kik hajdon az ellenségre kikelvén
Honnyunkért, 's ott hallva vitéz vérekkel ad-
ózván,

Intenek ime! 's Világ' füle hallattára kiáltják:
„Néz 'e' térre; 's tanulj már eggyességre, Ma-
gyar Nép!“

L E V É L,

SZENT-JÓBI SZABÓ LÁSZLÓHOZ.

(Hazafiúi aggodás.)

Oh te, kinek jeles elméjét örvendő tsudáltam,
Még mikoron tsak távúlról hallom vala Múzsád'
Szívreható dalait; te! kiben végtére, veszélyes
Pályafutásom alatt, elszántt hű társra, 's barátság'
Tisztiben a' legjobb, legigazb emberre találtam:
Mint vagy, drága Latzim? sőt inkább élsz-e? 's ha mégélsz,
Hol vagy most? Száz gond' és baj' terhének alatta,
Íme! barátodnak bús szíve sohajtoz utánad.
Hasztalanúl várván leveled' 's óhajtvá reménylett
Kellemes énekidet, máran magam útnak eresztem
Verseimet; bár azt se' tudom, melly tájra botsásam.
Nemde, mióta Moháts' szomorú környékire mentél,
Hallgatsz, 's elnémult veled eggyütt nemzeti Múzsád?
Élsz-e tehát, 's hol vagy? mellyik megye' pusztá vidékinn
Bújdosol? és mikor érsz lakozásod' előbbi helyére?
Ott vagy-e még amaz árva mezőnn, hol hajdani fényünk
Olly bús éjbe merüle? hol a' vad visszavonásnak
Lelke ditsőségünk' örökös fátyolba boríttá?
Ott, amaz árva mezőnn! hol minden fűnek alatta
Eggy-eggy régi Magyarra találsz!.. Könyvekben elázva
Jársz, tudom, ott; 's népünk' vesztét panaszolva kesergvén,
A' Duna' szöke vizébe szakad fájdalmaid' árja.

12
Hajh, izonyú térség! gyászos temetője hazámnak!
Jártam hantaidonn; láttam sírhalmait' én-is
Ösünknek, kik hajdan az ellenségre kikelvén
Honnyunkért, 's ott halva vitéz vérekkel adóztán,
Intenek ime! 's Világ' füle' hallattára kiáltják:
„Néz e' térre; 's tanulj már egyességre, Magyar Nép!”
Ám de mit emlegetem bal Sorsunk' durva tsapását?
'S még ma sem enyhülő sebeink' mit szaggatom újra?
Gyász' jelhangja, Mohács' szomorú neve! rettenetes név!
Ah! ne gyötörjed az én füleim; lágyítsad Azoknak
Mostoha szíveiket, kik honnyok' semmi keservénn
Nem könyörülhetvén, bajait mindenha tetézik,
'S régi tulajdonaink', erkölcsink', ősi szokásink',
Nyelvünk', törvényink' bizonyos vesztének örülnek!
És te, Barátom! eredgy, vedd tolladat: írd-le, mit érez
Ott, epedő szíved! 's egyszersmind írd-le, mi volt rég
E' nemzet, míg a' haza' köz hasznára tekintvén
Bölcs fejedelmeinek vígan hódolva virágzott;
Viszszálkodva mivé lett ott elvégre, tulajdon
Vétke miatt! 's mi lehetne talán még egykor, ezernyi
Kárunkonn okosodva ha már eggyezni tanulnánk,
És, az irrígy szeretetlenség' otromba dagályát
(Annyi veszély' fertelmes okát!) útálva kerülvén,
A' nagy Egésznek igaz díszét mindnyajan akarnók,
'S hajdani szép hírünk' új érdemek által emelnők! —
Vagy ha talán már visszajövéél Budavára' királyi
Fénnyel tündöklő híres palotájiba, 's ottan
Töltöd ezen vígságos időt, oh drága hazámnak
Érzékeny fija, kellemes éneklője! figyelmezz
Eggy kisség szavaimra; felelly kérdésre meghitt
Társadnak, kit bú, bánat, 's mély gondok epeztnek.
Terhes fellegetek látok fenyegetve borongni
Újra, 's leszállani kész komor éjt terjedni Világunk'
Nyúgoti részének felzendültt messze határin.
Hasztalanul tsalogatta reményünk' tsillaga, tündér
Boldogság' képével, alélt szívünket; örökre
Eltűnik ah! 's nem fog soha felvirradni talántán.
Mit vélyünk? e' kétes idők' veszedelmét előre

Eggy-eggy régi Magyarra találsz!.. Könyvekben elázva
Jársz, tudom, ott; 's népünk' vesztét panaszolva kesergvén,
A' Duna' szöke vizébe szakad fájdalmaid' árja.
Hajh, izonyú térség! gyászos temetője hazámnak!
Jártam hantaidonn; láttam sírhalmait' én-is
Ösünknek, kik hajdan az ellenségre kikelvén
Honnyunkért, 's ott halva vitéz vérekkel adóztán,
Intenek ime! 's Világ' füle' hallattára kiáltják:
„Néz e' térre; 's tanulj már egyességre, Magyar Nép!”
Ám de mit emlegetem bal Sorsunk' durva tsapását?
'S még ma sem enyhülő sebeink' mit szaggatom újra?
Gyász' jelhangja, Mohács' szomorú neve! rettenetes név!
Ah! ne gyötörjed az én füleim; lágyítsad Azoknak
Mostoha szíveiket, kik honnyok' semmi keservénn
Nem könyörülhetvén, bajait mindenha tetézik,
'S régi tulajdonaink', erkölcsink', ősi szokásink',
Nyelvünk', törvényink' bizonyos vesztének örülnek!
És te, Barátom! eredgy, vedd tolladat: írd-le, mit érez
Ott, epedő szíved! 's egyszersmind írd-le, mi volt rég
E' nemzet, míg a' haza' köz hasznára tekintvén
Bölcs fejedelmeinek vígan hódolva virágzott;
Viszszálkodva mivé lett ott elvégre, tulajdon
Vétke miatt! 's mi lehetne talán még egykor, ezernyi
Kárunkonn okosodva ha már eggyezni tanulnánk,
És, az irrígy szeretetlenség' otromba dagályát
(Annyi veszély' fertelmes okát!) útálva kerülvén,
A' nagy Egésznek igaz díszét mindnyajan akarnók,
'S hajdani szép hírünk' új érdemek által emelnők! —
Vagy ha talán már visszajövéél Budavára' királyi
Fénnyel tündöklő híres palotájiba, 's ottan
Töltöd ezen vígságos időt, oh drága hazámnak
Érzékeny fija, kellemes éneklője! figyelmezz

17

Egy-egy régi Magyarra találsz!.. Könyvekben elázva
 Jársz, tudom, ott; 's népünk' vesztét panaszolva kesergvén,
 A' Duna' szöke vizébe szakad fájdalmaid' árja.
 Hajh, izonyú térség! gyászos temetője hazámnak!
 Jártam hantaidonn; láttam sírhalmaik' én-is
 Ösinknek, kik hajdan az ellenségre kikelvén
 Honnyunkért, 's ott halva vitéz vérekkel adózván,
 Intenek íme! 's Világ' füle' hallattára kiáltják:
 „Néz e' térre; 's tanúlly már egyességre, Magyar Nép!”
 Ám de mit emlegetem bal Sorsunk' durva tsapását?
 'S még ma sem enyhülő sebeink' mit szaggatom újra?
 Gyász' jelhangja, Moháts' szomorú neve! rettenetes név!
 Ah! ne gyötörjed az én füleim; lágyítsad Azoknak
 Mostoha szívüket, kik honnyok' semmi keservénn
 Nem könyörülhetvén, bajait mindenha tetézik,
 'S régi tulajdonaink', erkölcsink', ősi szokásink',
 Nyelvünk', törvényink' bizonyos vesztének örülnek!
 És te, Barátom! eredgy, vedd tolladat: ird-le, mit érez
 Ott, epedő szíved! 's egyszersmind ird-le, mi volt rég
 E' nemzet, míg a' haza' köz hasznára tekintvén
 Bölts fejedelmeinek vígan hódolva virágzott;
 Viszszálkodva mivé lett ott elvégre, tulajdon
 Vétke miatt! 's mi lehetne talán még egykor, czernyi
 Kárunkonn okosodva ha már egyezni tanulnánk,
 És, az irrígy szeretetlenség' otromba dagállját
 (Annyi veszély' fertelmes okát!) utálva kerülvén,
 A' nagy Egésznek igaz díszét mindnyajan akarnók,
 'S hajdani szép hirünk' új érdemek által emelnök! —
 Vagy ha talán már visszajövéél Budavára' királyi
 Fénnyel tündöklő híres palotájiba, 's ottan
 Töltöd ezen vígságos időt, oh drága hazámnak
 Érzékeny fija, kellemes éneklője! figyelmezz

Eggy-eggy régi Magyarra találsz!.. Könyvekben elázva
Jársz, tudom, ott; 's népünk' vesztét panaszolva kesergvén,
A' Duna' szöke vizébe szakad fájdalmaid' árja.

Hajh, iszonyú térség! gyászos temetője hazámnak!

Jártam hantyaiddon; láttam sírhalmaik' én-is

Ősünknek, kik hajdon az ellenségre kikelvén

Honnyunkért; 's ott hallva vitéz vérekké adózván, '

Intenek ime! 's Világ' füle hallattára kiáltják:

„Néz e' térre; 's tanúlly már egygyességre, Magyar Nép!“

Ám de mit emlegetem bal Sorsunk' durva tsapását?

'S még ma sem enyhülő sebeink' mit szaggatom újra?

Gyász' jelhangja, Mohács' szomorú neve! rettenetes név!

Ah! ne gyötörjed az én füleim'; lágyítsad Azoknak

Mostoha szíveiket, kik honnyok' semmi keservénn

Nem könyörülhetvén, bajait mindenha tetézik,

'S régi tulajdonaink', erkölcsink', ősi szokásink',

Nyelvünk', törvényink' bizonyos vesztének örülnek!

És te, Barátom! eredgy, vedd tolladat: ird-le, mit érez

Ott'epedő szíved! 's egyszersmind ird-le, mi volt rég

E' nemzet, míg a' haza' köz hasznára tekintvén

Bölsz fejedelmeinek vigan hódolva virágozott;

Viszszálkodva mivé lett ott elvégre, tulajdon

Vétke miatt! 's mi lehetne talán még eggykor, ezernyi

Kárunkonn okosodva ha már egygyezni tanulnánk,

És, az irrígy szereretetlenség'otromba dagállját

(Annyi veszély' fertelmes okát) utálva kerülvén,

A' nagy Egésznek igaz díszét mindnyajan akarnók,

'S hajdani szép hírünk' új érdemek által emelnők! —

Vagy ha talán már visszajövéél Budavára' királyi

Fénnyel tündöklő híres palotájiba, 's ottan

Töltöd ezen vigságos időt, oh drága hazámnak

Érzékeny fíja, kellemes éneklője! figyelmezz

L E V É L,

SZENT-JÓBI SZABÓ LÁSZLÓHOZ.

(Hazafiúi árgódás.)

Oh te, kinek jeles elméjét örvendő tsudáltam,
Még mikoron tsak távúlról hallom vala Múzsád'
Szívreható dalait; te! kiben végtére, veszélyes
Pállyafutásom alatt, elszántt hű társra, 's barátság'
Tisztiben a' legjobb, legigazb emberre találtam:
Mint vagy, drága Latzim? sőt inkább élsz-e? 's ha mégélsz,
Hol vagy most? Száz gond' és baj' terhének alatta,
Íme! barátodnak bús szíve sohajtoz utánnad.
Hasztalanúl várván leveled' 's óhajtvá reménylett
Kellemes énekidet, máran magam útnak ereszttem
Verseimet; bár azt se' tudom, melly tájra botsásam.
Nemde, miolta Moháts' szomorú környékire mentél,
Hallgatsz, 's elnémúlt veled együtt nemzeti Múzsád?
Élsz-e tehát, 's hol vagy? mellyik megye' pusztá vidékinn
Bújdosol? és mikor érsz lakozásod' előbbi helyére?
Ott vagy-e még amaz árva mezőnn, hol hajdani fényünk
Olly bús éjbe merüle? hol a' vad viszszavonásnak
Lelke ditsősségünk' örökös fátyolba borítá?
Ott, amaz árva mezőnn! hol minden fűrek alatta
Eggy-eggy régi Magyarra találsz!... Könyvekben elázva
Jársz, tudom, ott; 's népünk' vesztét paraszolva kesergvén,
A' Duna' szöke vizébe szakad fájdalmaid' árja.

Hajh, iszonyú térség! gyászos temetője hazámnak!
Jártam hantyaidon; láttam sírhalmait én-is
Ösünknek, kik hajdan az ellenségre kikelvén
Honnyunkért, 's ott halva vitéz vérekkel adózván,
Intenek ime! 's Világ' füle hallattára kiáltják:
„Néz e' térre; 's tanúlly már egyességre, Magyar Nép!”
Ám de mit emlegetem bal Sorsunk' durva tsapását?
'S még ma sem enyhülő sebeink' mit szaggatom újra?
Gyász' jelhangja, Moháts' szomorú neve! rettenetes név!
Ah! ne gyötörjed az én füleim'; lágyítsad Azoknak
Mostoha szíveiket, kik honnyok' semmi keservénn
Nem könyörülhetvén, bajait mindenha tetézik,
'S régi tulajdonaink', erkölcsink', ősi szokásink',
Nyelvünk', törvényink' bizonyos vesztének örülnek!
És te, Barátom! eredgy, vedd tolladat: ird-le, mit érez
Ott, epedő szíved! 's egyszersmind ird-le, mi volt rég
E' nemzet, míg a' haza' köz hasznára tekintvén
Bölsz fejedelmeinek vígan hódolva virágozott;
Viszszálgodva mivé lett ott elvégre, tulajdon
Vétke miatt! 's mi lehetne talán még eggykor, ezernyi
Kárunkom okosodva ha már eggyezni tanulnánk,
És, az irrígy szeretetlenség' otromba dagállját
(Annyi veszély' fertelmes okát!) útálva kerülvén,
A' nagy Egésznek igaz díszét mindnyajan akarnók,
'S hajdani szép hírünk' új érdemnek által emelnők! —
Vagy ha talán már visszajövéél Budavára' királyi
Fénnyel tündöklő híres palotájiba, 's ottan
Töltöd ezen vígságos időt, oh drága hazámnak
Erzékeny fija, kellemes éneklője! figyelmezz
Eggy kisség szavaimra; felelly kérdésre meghitt
Társadnak, kit bú, bánat, 's mély gondok epesztnek.
Térhes fellegeket látok fenyegetve borongni
Újra, 's leszállani kész komor éjt terjedni Világunk'
Nyúgoti részének felzendültt meszsze határin.
Hasztalanul tsalogatta reményünk' tsillaga, tündér
Boldogság' képével, alélt szívünket; örökre
Eltűnik ah! 's nem fog soha felvirradni talántán,
Mit véllyünk? e' kates idők' veszedelmit előre

